

МАЙКА

— Тате, тате! Котката си има петъ котенца, — завика радостно Мирчо и заскача около татка си.

— Ха, това ни трѣбваше още. То хлѣбъ нѣма за насъ, та за котетата ли! Кжде сж? — запита бащата.

— Ето ги хе, у лозовия кошникъ задъ кацата! — И детето задърпа баща си къмъ зимника.

Слънчевъ лжчъ се промушваше презъ счупеното стъкло на прозореца и прорѣзваше тъмнината. Котката изрѣмжа и скокна долу.

Мирчо съ туптящо сърдце приближи и живо заговори:

— Вижъ ги, тате, вижъ! Какви сж мънички и като мишлета! Мацъ, Мацъ, Мацъ!

Бащата затарашува изъ зимника за нѣкакви сѣчива, а Мирчо изтича на улицата и бързо разнесе новината изъ махлата, че котката имъ има петъ котета.

Вечеръта, когато Мирчо легна да спи, прославената котка започна да мяука. Отначало тихо, жално, сякашъ плачеше. А после започна да усилюва, да усилюва, докато най-сетне запищѣ силно и страшно.

— Мамо ма, — бутна Мирчо майка си, — защо мяука така жално котката?

— Защото баща ти хвърли котенцата ѝ.

— О-о-о-о! — въздъхна Мирчо. — Ами всичкитѣ ли хвърли?

— Всичкитѣ.

— Защо не остави баремъ едно?

— За какво ни сж?

Котката не спираше да мяука. По едно време дойдоха и други котки и писнаха така силно на различни гласове, че зимникътъ потрепера.

Мирчовиятъ татко стана, отиде въ зимника, затупа по буретата и ядовито завика:

— П-с-с-т... п-з-з-з-т!

Коткитѣ млъкнаха.

Но тъкмо Мирчо да заспи, коткитѣ пакъ замяукаха.

Бащата прогони и тоя пжтъ дяволскитѣ котки. Дали следъ това тѣ пакъ сж мяукали и колко пжти е ставалъ баща му да ги гони, Мирчо не знаеше, защото сънътъ му надви и той заспа. А когато се събуди, слънцето го галѣше презъ отворения прозорецъ. Вrabчата весело чуруликаха въ градината. Ластовички се радваха въ новото си гнѣздо до прозореца. Котката не се чуваше да мяука. Минала ѝ е мжката, помисли си Мирчо, нахлузи панталонкитѣ си, разтърка очи и излѣзе.

Майка му подмѣсваше хлѣбъ, а циганката Ата седѣше до вратата съ дълга тояга въ ржка. На земята до нея бѣше оставила окжсана торба, изъ която подаваше глава едно слабичко, сиво, гуреливо котенце.

— Та това е твойто момче! Брей, па юнакъ, па хубавъ!